

[Asger Jensen.]

Som allerede nævnt har jeg i folkepensionskommissionen givet udtryk for det ønskelige i at få en overbygning over folkepensionen, som er kapitaldannende, idet erhvervslivet står over for så store investeringer, at det er nødvendigt med en større kapitaldannelse. Jeg har derfor ingen kritiske bemærkninger at gøre med hensyn til princippet om en blanding af præmiereservesystemet og fordelingsystemet. Et rent præmiereservesystem ville betinge en kapitalkoncentration, som i givet fald kunne forrykke hele vort realkreditsystem, men en opsparing på ca. 300 mill. kr. om året, som her er foreslået, vil formodentlig også kunne øve en gavnlig indflydelse på kapitalmarkedet.

Administrationen af fondsmidlerne vil selvsagt være genstand for megen opmærksomhed. Da tillægspensionen foreslås holdt uden for det almindelige tilsyn med pensionskasser, er det naturligt, at det af lovforslaget klart fremgår, hvorledes midlerne skal anbringes. Det er herunder rimeligt, at de arbejdsgivere, der har indbetalt til fonden, får nogen mulighed for at låne deraf, og jeg vil i denne forbindelse give udtryk for tilfredshed med, at man ikke foreslår oprettet et nyt låneinstitut med tilhørende administrationsapparat, men lader de bestående pengeinstitutter forestå disse udlån. Så vidt jeg forstår, er det også tanken, at indbetalingerne kan foregå i lokale pengeinstitutter. Jeg håber, at fonden vil blive administreret således, at såvel indbetalingerne i banker og sparekasser som det udlån, der kan finde sted gennem disse, vil komme til at betyde en likviditetslettelse for de lokale pengeinstitutter.

Jeg skal ikke i dag tage nærmere stilling til det repræsentantskab og den bestyrelse, som man tænker sig skal have ansvaret for administrationen af fondsmidlerne. Her er vi ved et af de springende punkter, hvis den endelige ordning skal omfatte hele befolkningen. Man kunne spørge, om det, der her tænkes opbygget, kun skal være af midlertidig karakter, eller om vi skal regne med, at eventuelle nyordninger vil få deres eget administrationsapparat. Det er svært at tage endelig stilling til, hvorledes arbejdsmarkedets tillægspension skal administreres, før man kender svaret på dette spørgs-

mål. Jeg håber, at et udvalgsarbejde vil skabe nogenlunde klarhed på dette punkt.

Der er ikke foreslået en endelig dyrtidsregulering af de satser, der til sin tid vil komme til udbetaling. Med de erfaringer, vi har med hensyn til prisstigninger, kan man jo nok forudse, at det bliver nødvendigt med en eller anden form for regulering i takt med prisniveauet. Den højtærede arbejdsminister sagde i sin fremsættelsestale, at det udvalg, man agter at nedsætte, skulle have til opgave at foreslå en ordning for hele befolkningen, hvorefter der skulle ydes omkring 60 pct. af indtægterne i de såkaldte 15 bedste år. Jeg synes, det ville være tilfredsstillende at få en sådan procent fastlagt, hvor den så end skulle ligge.

Det system, vi hidtil har kendt, har i praksis virket således, at folketinget næsten hvert år har måttet tage de ældres kår op til overvejelse. Når pensionerne således har hvilet på periodiske bevillinger, har de nødvendigvis også haft mere præg af almisser, end de ville få, dersom de blot skulle udregnes efter en forud fastlagt ramme.

Der er imidlertid en væsentlig forskel på den tillægspension, som her foreslås, og den svenske pensionsordning, idet man her, i hvert fald i første omgang, tænker sig, at alle skal have det samme beløb. Hvis det er meningen at tilstræbe en ordning, så alle kan være tilfredse med deres pension, må man naturligvis lave en gradueret skala. Der er, så vidt jeg ved, ingen der tænker på at indføre den samme løn for alt arbejde, og så må man vel også have det således, at de, der har stilet imod en højere levestandard, også har mulighed for at bevare den i deres alderdom. Jeg tror dog, at man skal være forsigtig med ikke at komme til at ende i et system, hvor en tvangsmæssig pensionsordning helt fratager de enkelte borgere lysten til at spare op til deres alderdom. Livsforsikringselskaber, pensionsforsikringer og andre former for forsikringsordninger har ydet et værdifuldt bidrag til den nødvendige opsparing, som samfundet ikke kan undvære. Også for de sparere, der indskyder deres penge i banker og sparekasser eller køber obligationer for dem, har motivet ofte været, at de ønskede at sikre deres alderdom yderligere — opsparing til alderdommen har vel alle dage været det væsentligste motiv til